

ΡΟΜΙΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτων ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν ἀκούμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἑνῆκοσθα δέκα
κ' ἑκατὰ τὰ σαυρὰ πελέκα.

Δεκαεξὶ τοῦ Γενάρη
κ' ἡ Κυβέρνησις τοιμπάρει.

Χίλια κ' ἑξή κ' ἑκατὸ
καὶ Συνέλευσιν ζητήθ.

**Ἐκλείνετε μέγα καφανεῖον
ἀναμνήσεων σπανίων.**

Γιὰ θυμῆσου τὸν καιρὸ,
ὅπου πῆγαινες, καθῶνι,
καὶ σὴν ἔδλετες γκαροσὶν
πάντα γύρευεις νερό.

Μὴ ρωτᾶς, ἔρατεινέ,
γιὰ τὸ κράτος — συμφορὰ τοι..
κλάψε γιὰ τὸν καφενὲ
μοναχὰ τοῦ Ζαχαράτου.

Μὲ συνομιλίας τόσαις
στέγνωσαν πολλῶν ἡ γλώσσαις,
κ' ἔγινονταν μασκαρᾶ,
τόση θραῦσις στὰ νερά.

Τὸ θυμῶσαι, Περιελέτο, τὸ μεγάλο καφανεῖο,
τῶν ἀργῶν τὸ Πρωτανεῖο;
Γιὰ θυμῆσου τὴ σπουδαίαις
Γερουσίαις καὶ σερατζί..
ἦταν οἰστρος ὁ καφᾶς
καὶ κατέβασαν ἰδέαις.

Γιὰ θυμῆσου ποὺ κ' οἱ θεοὶ μας τῆς ἀρίδας στράναμε
καὶ συχνὰ μὲ κημιλῆαις σχεδία σκαρώνναμε.

Κύτταξέ το θλιβερά...
ποία νέα συμφορὰ
πολλῶν ἄλλων χειρότερα

Τὶ σχεδίαν ποικιλία!
Ἐὶ γκαροσὶν, νὰ σὲ χαρῶ,
φέρε μας μὲ κημιλία
καὶ νεράκι καθαρό.

Κ' ἔν πολέμῳ, κ' ἔν εἰρήνῃ
ἔτραχε καθεὶς νὰ κινήθῃ
τὰ τοῦ κράτους ἐκεῖ πέρα.

Καὶ σ' ὅταν πῆλεμον τὸν τότε,
ποὺ λαμπρῶς ἐξεσηλώθη
φρόνησις νεοῦ τελεία.

Ἐκεῖ ποὺ λῆς Γερουσίαν μεγάλαις συντροφίαις,
ἐκεῖ καὶ ἔξενι δάκτυλοι καὶ μηχανορραφίαις,
ἐκεῖ ποὺ λῆς παλιὰκὰ
μυστήρια, τραλλέ μου,
καὶ γράμματα συμβολικὰ
καὶ σχεδία πολέμου.

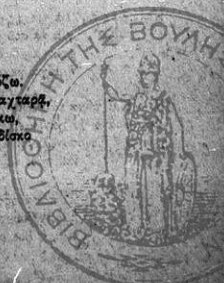
Μὲ νερά καὶ Γερουσίαις δὲν μπορούσε νὰ μαζέψῃ
τὸ ταλαίπωρο λευτὸ,
καὶ κατήγησε κ' αὐτὸ
σήμερα νὰ μουφλουζέψῃ.

Γιὰ θυμῆσου σ' ἄλλα χρόνια
τὴ Συγκλητικὴ, τὴ νεοραϊκή..
γιὰ θυμῆσου τὰ γκαροσὶν,
ποὺ τραχαν με πατασοῦραις
κ' ἔσθοναν ἀπὸ τραπέζης σχεδία στρατηγικὰ
κ' ἄλλῶς προβλεπτικᾶ.

Τῶρ ἀπέψω τριγυρίζω
καὶ τὸ βλέπω καὶ διαρκῶς,
καὶ δὲν φαίνεται γκαροσὶν, Περιελέτο ἀκομοίρη,
νὰ μοῦ φέρῃ ταμπουρι
καὶ νεροῦ βαθὸ ποτήρι.

Ποὺ Γερουσίαν οἱ βόμβοι,
ποὺ κ' οἱ κύκλοι λιμαδῶν;
ποὺ κ' ἄβρων ἰβρώτων ὀρμῶν
ἀπὸ μέτωπα ρητόρων;

Τῶρ ἀπέψω τριγυρίζω
καὶ τὸ βλέπω καὶ διαρκῶς.
Γιὰ τραπέζης Γερουσίας ἡ ψυχὴ μου λαγαρᾶ,
πλὴν τραπέζης δὲν εὐρίσκω,
μῆτε βλέπω μπρὸς μου δίσκο
μὲ κρυστάλλινα νερά.

Ποῦ σὺν πρώτα θὰ ρεμβάσω;
ποῦ θ' ἀπώσω τῆς ἀρβύρας;
ποῦ θὰ πρῶξ' ἀνὰ διαβάσω
σὺν καὶ πρὶν ἡμερησίαις;

Τώρα θέατρο θὰ γίνῃ, Περικλέτο μου, κ' αὐτό...
εἰ μὲς ἴτανε γραφτὸ
τώρα πῆγαινε καλιὰ σου,
τώρα τράβα τὰ μαλλιὰ σου.

Ἐκεῖ πῶς δὲν θὰ σπουδάξῃς,
μόνο θὰ διασκεδάξῃς
μὲ τοὺς Κινηματογράφους.

Μήτε θὰ κυττῆς μὲ φίλους
τόσους γενικούς, δακτύλους
καὶ φρικτούς μηχανογράφους.

Ἄμμ' ἢ δόλχαις Γερουσίαις
ποῦ θὰ πᾶνε, φουκαριὰ;
ποῦ θὰ κάνουνε θυσίαις
οἰ κουδένταις καὶ νερά;

Περικλέτο, δὲν βασιθὴ
νὰ τὸ βλέπω σφαλιστό.
Περικλῆ μηδαμινέ,
ποδοχίς γλώσσα κουκουσοῦρα,
δὲν μπορῶ οἰ ἔσπασοῦρα
νὰ κυτῶ τὸν καρνέ,
ὅπου θάβγαξε καὶ νέας εἰς τὸ μέλλον Γερουσίας
εὐραβοῦς νεροποσίας.

Περικλῆ, εἰ θὰ γενοῦμε;
ποῦ θὰ πᾶμε νὰ περνοῦμε
τὴν ἡμέρα, τὴν βραδεῖά μας;

Μὰς τὸ κλείσανε, περνοῦστοι...
μὲ τὸ κλείσιμό του τοῦτο
λές πῶς κλείνει κ' ἡ καρδιά μας.

Ποτέ μου δὲν ἐπίστευα νὰ κἀνῃ φαλιμέντο,
μὰ τώρα κλάψε το καὶ σὺ
μὲ μία θλίψη παρισσή...
μὴ ληρομῆς; πῶς τῆχαμε σὺν ἄλλο Παρλαμέντο.

Καὶ μέσα στὸν Γενάρη, καὶ μέσα στὸν Ἰούλιο
τῶχα σὺν Κοινοβόλιο.
Σὺν τὴν Βουλῆ τὴν Ἄνω τὸ νόμισα πῶς ἴητο,
κ' ἔδ', εἰ δὲν σὺ ἔχουσαν στήν Κάτω, Περικλέτο,
μέσα στῶι Ζαχαράτου σφῆρας ἐσὺ ἤτατο
μὲ ντόμινο, μὲ σκάκι, καὶ μὲ νεράκι σκάτο.

Καὶ τώρα ποῦ θὰ τρέχῃς μὲ στέμα κεχηνός
γὰ νὰ σοῦ λέν εἰδησίαις
ὅταν συμβαίη κρίσις
ἢ μέγα γεγονός;

Π. — Καὶ τώρα τὰ κεφάλια μας στοὺς τοίχους ἄς κτυπήμα,
καὶ τώρα εἰ θὰ κάνομε, καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶμε
γὰ τὴν Ἐθνουσίλειαν κ' ἐμεῖς νὰ σὺ ἔχουσαμε
καὶ πῶς νὰ πατήσωμε;

Τὶ παράδοξος καιροί!...
παρανάλωμα πυρός
καὶ τὸ Τσεραγῶν Σερὰ.

Φῶδες κ' ἐκείνο πυροπολεῖ,
ποῦ καθόντας, Φασουλή,
θλίβεται νὰ τὸ τηράη.

Κ' οἱ προσηλίτες μας γείτονες ἔχουν τὸ ροικικό μας,
ἐπὶ τὸ Παλάτι τὸν μαζὶ μὲ τὸ ἴδιό μας.
Ἐκάηκε τὸ Τσεραγῶν, τὸ ἔσκαρμένο κτίριο,
πρὸ τῶχαν Βουλευτήριον.

Φῶτα Βουλευτηρίου καὶ χαλασμός Κυρίου.

Π. — Ἐκάηκε τὸ Τσεραγῶν, τὸν Τούρκων ἢ Βουλῆ,
κ' ἄλλο δὲν ὑπολείπεται, καθάμιση Φασουλή,
παρὰ κ' ἐκείνη τὸν Ρωμηθὸν ἢ πρῆτη λιμαδόρα
φωτὰ νὰ πιάσῃ τώρα.

Ἰδοῦ... τὴν βλέπω... καίγετα,
σὺν ροκανίῳ φλέγεται
κ' ἔσκαρα πυροπολεῖται,
καὶ τρέχουν οἱ πολλοί.

Πῶρ φλέγῃ καθαυτήριον
κ' αὐτὸ τὸ Βουλευτήριον,
καὶ φάλλετ' ἐμβατήρια,
παίνας, κνητήρια.

Ἐλλήνων παιδὲς σπαύσατε,
καὶ φάλλοντες ἱππασατε
οἰ πυρηνόους ἱπποῦς.

Ἐπήρε φένο κ' ἢ Βουλῆ
καὶ παῖσι τόσα νὰ λαλή
Πυθίας λέλου τρίπους.

Διπρηλατοῦν πυρφοπλακτοὶ Φαίθοντες
καὶ τρέχουν ποταμοὶ Πυρροπληγῆθοντες,
καὶ φλέγῃ ἕνας χώρος ἱερός,
ποῦ στρατιῶν ἐστέγαξε ρητόριον,
γλώσσαις μεταερίζονται πυρός
καὶ γλώσσας κατατράγουσαν βουλευτήριον.

Πῶς ἐπλῆξε στῆς ἐράσιαις τὸν μῆνα
φωτὰ τὸ Βουλευτήριον νὰ πιάσῃ...
μὲ σῶσατε τοὺλάχιστον ἐκεῖνα
τὰ πρόαινα τὰ τοῦχ τοῦ Θανάση.

Βλέπω μὲς στὴν ἀνέλιπτη φωτὰ
καρπῶν ν' ἀποταρῶνται λιμπερία,
βλέπω ν' ἀποταρῶνται χωροτὰ
καὶ ζῆχως νὰ λρόνουνε κίκατα.

Κ' ἄκουο τὸν Θανάση νὰ φωνάζῃ:
τοὺλάχιστον ἄς σῶσω τ' ἀπαροίτητα...
ἐκεῖνα νὰ σῶθω, καὶ δὲν μὲ νοιάζει
ἂν μοῦ καθόνε τάλλα τὰ μέλετάτα.

Θρηθὸ μὲ τὸν Δοκρὸ τὸν ἀπυθῆ
γὰ τὸν νομοσχεδίαν τὴν Σημία,
κ' οἱ βουληφόροι φέγουσιν οἰ πτωχὰ
χωρὶς ἀποζημίωσι καμμία.